

ΝΕΚΡΟΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

CHARLAINE HARRIS

Ένα μυθιστόρημα με τη Σούκι Στάκχαουζ

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

««**N**ιώθω άσχημα που σ' αφήνω έτσι», είπε η Αμέλια. Τα μάτια της ήταν πρησμένα και κόκκινα. Βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση κάθε τρεις και λίγο μετά την κηδεία του Τρέυ Ντώσον.

«Πρέπει να κάνεις κάποια πράγματα», απάντησα, χαρίζοντάς της ένα υπέρλαμπρο χαμόγελο. Μπορούσα να διακρίνω την ενοχή, την ντροπή και τη μονίμως παρούσα θλίψη να στροβιλίζονται στο μυαλό της Αμέλιας σ' έναν σκοτεινό χορό. «Είμαι πολύ καλύτερα», τη διαβεβαίωσα. Άκουγα τον εαυτό μου να φлуαρεί χαρωπά, αλλά δεν μπορούσα να σταματήσω. «Δεν έχω πρόβλημα στο περπάτημα κι οι πληγές έχουν κλείσει. Δεν βλέπεις πόσο καλύτερα είμαι;» Χαμήλωσα το ζωνάρι του παντελονιού για να της δείξω ένα φαγωμένο σημείο. Τα σημάδια από τα δόντια μετά βίας διακρίνονταν, παρόλο που το δέρμα δεν ήταν ιδιαίτερα λείο αλλά εμφανέστατα πιο ωχρο από τη σάρκα που το περιέβαλλε. Χωρίς την πελώρια δόση βαμπιρικού αίματος που μου είχε χορηγηθεί, η ουλή θα έμοιαζε με δάγκωμα καρχαρία.

Η Αμέλια έριξε μια ματιά, απομακρύνοντας αμέσως το βλέμμα της, σαν να μην άντεχε ν' αντικρίσει τις αποδείξεις της επίθεσης. «Να, η Οκταβία δεν έχει σταματήσει να μου στέλνει ηλεκτρονικά μηνύματα, λέγοντάς μου ότι πρέπει να επιστρέψω και να δεχθώ την κρίση του συμβουλίου των μαγισσών – ή αυτού που απέμεινε από το συμβούλιο», είπε βεβιασμένα. «Άσε που πρέπει να επιθεωρήσω και τις επισκευές στο σπίτι μου. Κι αφού έχουν αρχίσει να ξεμυτίζουν κάτι λίγοι τουρίστες ξανά κι ο κόσμος επιστρέφει και ξαναχτίζει, ξανάνοιξε και το μαγαζάκι με τα μαγικά. Μπορώ να δουλεύω εκεί με μειωμένο ωράριο.

Επιπλέον, όσο κι αν σ' αγαπάω, όσο κι αν μου αρέσει να μένω εδώ, από τότε που πέθανε ο Τρέν...»

«Καταλαβαίνω, πίστεψέ με». Τα είχαμε επαναλάβει όλα αυτά αρκετές φορές.

«Δεν είναι ότι κατηγορώ εσένα», είπε η Αμέλια, σε μια απόπειρα να πιάσει το βλέμμα μου.

Πραγματικά, δεν με κατηγορούσε. Αφού μπορούσα να διαβάσω το μυαλό της, ήξερα ότι μου έλεγε αλήθεια.

Ακόμα κι *εγώ* –προς ελαφρά έκπληξή μου– δεν με κατηγορούσα.

Ήταν αλήθεια πως ο Τρέν Ντώσον, εραστής της Αμέλιας και Ον, είχε σκοτωθεί εν ώρα υπηρεσίας ως σωματοφύλακάς μου. Ήταν αλήθεια ότι είχα ζητήσει έναν σωματοφύλακα από την πλησιέστερη σ' εμένα αγέλη Όντων, διότι μου χρωστούσαν χάρι και η ζωή μου χρειαζόταν προστασία. Ωστόσο, είχα υπάρξει αυτόπτης μάρτυρας του θανάτου του Τρέν από το σπαθί ενός νεραΐδου, οπότε ήξερα ποιος ευθυνόταν γι' αυτό.

Επομένως, δεν ένιωθα ακριβώς ένοχη. Ένιωθα όμως πόνο στην καρδιά για την απώλεια του Τρέν, η οποία επιστέγασε όλες τις άλλες φρίκες. Στον Νεραΐδοπόλεμο είχε πεθάνει επίσης κι η εξαδέλφη μου, η Κλωντίν, μια καθαρόαιμη νεράιδα· μια κι ήταν η πραγματική, αληθινή νεραΐδονά μου, μου έλειπε από πολλές απόψεις. Και ήταν κι έγκυος.

Βίωσα οδύνη και στενοχώρια κάθε λογής, σωματικά και πνευματικά. Όσο η Αμέλια κουβαλούσε μια αγκαλιά ρούχα στο ισόγειο, εγώ παρέμεινα στο υπνοδωμάτιό της, προσπαθώντας να συνέλθω. Τότε, στύλωσα τους ώμους μου και σήκωσα μια κούτα με διάφορα ψιλοπράγματα του μπάνιου. Κατέβηκα προσεκτικά και αργά τη σκάλα, με κατεύθυνση το αμάξι της. Εκείνη επέστρεψε, αφού έβαλε τα ρούχα στις κούτες που είχε ήδη στοιβάξει στο πορτμπαγκάζ της. «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό!» είπε γεμάτη αγχωμένη έγνοια. «Δεν έχεις αναρρώσει ακόμα».

«Μια χαρά είμαι».

«Εμένα μου λες;! Πάντα αναπηδάς όταν κάποιος μπαίνει μέσα στο δωμάτιο και σε αιφνιδιάζει, ενώ ξέρω ότι πονάνε οι καρποί σου», είπε. Μου άρπαξε το κουτί και το έχωσε στο πίσω κάθισμα. «Εξακολουθείς να στηρίζεσαι περισσότερο στο αριστερό σου πόδι, κι ακόμα νιώθεις σουβλιές όταν βρέχει. Παρ' όλο αυτό το βαμπιρικό αίμα».

«Θα υποχωρήσει ο εκνευρισμός. Όσο περνάει ο καιρός, θα το ξεχνάω και δεν θα βρίσκεται πάνω-πάνω στο μυαλό μου», καθησύχασα την Αμέλια. (Αν με είχε διδάξει κάτι η τηλεπάθεια, αυτό ήταν ότι ο κόσμος μπορούσε να θάψει τις πιο σημαντικές και οδυνηρές αναμνήσεις του αν τους έδινες αρκετό χρόνο και αρκετούς περισπασμούς). «Και το αίμα δεν είναι απλά βαμπιρικό. Είναι του Έρικ. Δυνατό πράμα. Και οι καρποί μου είναι πολύ καλύτερα». Δεν ανέφερα βέβαια ότι οι νευρικές απολήξεις τους τινάζονταν σαν πυρωμένα φίδια ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, συνέπεια του σφιχτού δεσίματος των καρπών μου για αρκετές ώρες. Η δρ Λούντβιχ, γιατρός υπερφυσικών πλασμάτων, μου είχε πει ότι τα νεύρα –αλλά και οι καρποί– θα επανέρχονταν κάποια στιγμή στη φυσιολογική κατάστασή τους.

«Ναι, κι αφού ήρθε η κουβέντα στο αίμα...» Η Αμέλια πήρε βαθιά ανάσα και προετοιμάστηκε να πει κάτι που ήξερε ότι δεν θα μου άρεσε. Καθώς το είχα ακούσει προτού εκείνη το εκφράσει δυνατά, προετοιμάστηκα καταλλήλως. «Σκέφτηκες... Σούκι, μπορεί να μη θες τη γνώμη μου, αλλά πιστεύω πως είναι καλύτερα να μην πεις άλλο αίμα από τον Έρικ. Εντάξει, ξέρω ότι είναι ο άντρας σου, αλλά οφείλεις να αναλογιστείς τις συνέπειες. Μερικές φορές, οι άνθρωποι φλιπάρουν τυχαία. Δεν είναι ακριβώς μαθηματική εξίσωση».

Παρότι εκτιμούσα το ενδιαφέρον της Αμέλιας, είχε μόλις εισχωρήσει σε προσωπικά χωράφια. «Δεν ανταλλάσσουμε αίμα», είπα. *Πολύ*. «Απλώς ήπια μια γουλιά από μένα όταν, ξέ-

ρεις... σε μια στιγμή χαράς». Αυτές τις μέρες, δυστυχώς, ο Έρικ είχε πολύ περισσότερες στιγμές χαράς από μένα. Δεν είχα σταματήσει να ελπίζω ότι θα επέστρεφε η μαγεία της κρεβατοκάμαρας: αν υπήρχε ένα αρσενικό που μπορούσε να θεραπεύσει διά του σεξ, αυτό ήταν ο Έρικ.

Η Αμέλια χαμογέλασε, πράγμα που ήταν κι ο στόχος μου εξάλλου. «Τουλάχιστον...» Γύρισε την πλάτη της χωρίς να ολοκληρώσει την πρότασή της, αλλά σκεφτόταν *Εσύ, τουλάχιστον, έχεις όρεξη να κάνεις σεξ*.

Δεν θα έλεγα ότι είχα και μεγάλη όρεξη για σεξ: μάλλον ήταν σαν να όφειλα να προσπαθώ να το απολαύσω, οπωσδήποτε όμως δεν ήθελα να το συζητήσω. Η ικανότητά μου να χάνω τον έλεγχο, που είναι και το κλειδί για το καλό σεξ, είχε κυριολεκτικά στερέψει κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων. Είχα βρεθεί εντελώς αβοήθητη. Το μόνο που μπορούσα να ελπίζω ήταν ότι θα συνερχόμουν και σ' αυτόν τον τομέα. Ήξερα ότι ο Έρικ αντιλαμβανόταν την αδυναμία μου να ολοκληρώσω. Με είχε ρωτήσει αρκετές φορές αν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να κάνουμε σεξ. Σχεδόν κάθε φορά, εγώ απαντούσα ναι, λειτουργώντας με βάση τη θεωρία του ποδηλάτου. Ναι, είχα πέσει από τη σέλα: αλλά δεν έπαυα να αισθάνομαι πρόθυμη να ξαναπροσπαθήσω να το οδηγήσω.

«Πώς πάει, λοιπόν, η σχέση σας;» είπε. «Πέρα απ' το πήδημα». Πλέον, στο αμάξι της Αμέλιας είχαν στοιβαχτεί τα πάντα. Χρονοτριβούσε, καθώς έτρεμε τη στιγμή που θα έπρεπε όντως να μπει στο αμάξι της και να φύγει.

Μόνο η ψωροπερηφάνειά μου μ' εμπόδισε να κλάψω γοερά στον ώμο της.

«Νομίζω πως τα πάμε πρίμα», είπα, καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια να ακουστό κεφάλι. «Εξακολουθώ να μην είμαι σίγουρη τι αισθάνομαι σε σχέση με αυτά που ο μεταξύ μας δεσμός με κάνει να αισθάνομαι». Ήταν αρκετά ωραίο που μπο-

ρούσα να μιλάω για την υπερφυσική σχέση μου με τον Έρικ παράλληλα με την κανονική έλξη άνδρα-γυναίκας. Και πριν ακόμα από τον τραυματισμό μου στον Νεραϊδοπόλεμο, ο Έρικ κι εγώ είχαμε καθιερώσει ό,τι τα βαμπίρ ονόμαζαν δεσμό αίματος, μια κι είχαμε ανταλλάξει αρκετές φορές αίμα. Εγώ είχα μια γενική αίσθηση του σημείου στο οποίο βρισκόταν ο Έρικ και της διάθεσής του· τα ίδια ακριβώς αισθανόταν κι εκείνος για μένα. Ήταν μονίμως αμυδρά παρών στο πίσω μέρος του μυαλού μου – κάπως σαν να άνοιγες έναν ανεμιστήρα ή το φίλτρο αέρα για να σε συνοδεύει ένα μικρό θορυβώδες βουητό που θα σε βοηθήσει να αποκοιμηθείς. (Ήταν καλό για μένα που ο Έρικ όλη μέρα κοιμόταν. Έτσι, μπορούσα να μείνω μόνη μου τουλάχιστον ένα τμήμα του εικοσιτετραώρου. Ένιωθε, άραγε, κι εκείνος το ίδιο όταν έπεφτα εγώ το βράδυ να κοιμηθώ;) Δεν ήταν σαν να άκουγα φωνές στο κεφάλι μου ή κάτι τέτοιο – τουλάχιστον, όχι περισσότερες απ' όσες άκουγα συνήθως. Όταν όμως ένιωθα χα-ρά, έπρεπε να σιγουρευτώ αν την ένιωθα εγώ κι όχι ο Έρικ. Το ίδιο και με το θυμό· ο Έρικ θύμωνε πολύ, μ' έναν ελεγχόμενο και προσεκτικά συσσωρευμένο θυμό, ιδίως τώρα τελευταία. Αυ-τό μπορεί να το είχε πάρει από μένα, γιατί κι εγώ ήμουν γεμάτη θυμό αυτές τις μέρες.

Είχα λησμονήσει τελείως τα της Αμέλιας. Είχα χωθεί ως τα μπούνια στο χαντάκι της δικής μου κατάθλιψης.

Εκείνη, όμως, μ' έβγαλε αρπάζοντάς με απ' τα μούτρα. «Χο-ντροειδέστατη δικαιολογία», είπε τσουχερά. «Έλα, ρε Σούκι. Ή τον αγαπάς ή όχι. Μην αναβάλλεις συνεχώς να το σκεφτείς, ρίχνοντας μονίμως το φταίξιμο στο δεσμό. Ουά, ουά, ουά. Αν μι-σείς τόσο πολύ αυτόν το δεσμό, γιατί δεν ψάχνεις πώς μπορείς να τον ξεφορτωθείς;» Μόλις αντιλήφθηκε την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπό μου, η ενόχληση υποχώρησε από το δικό της. «Θες να ρωτήσω την Οκταβία;» ρώτησε με ηπιότερη φωνή. «Αν υπάρχει κάποιος που ξέρει, σίγουρα είναι αυτή».

«Ναι, θα ήθελα να μάθω», απάντησα μια στιγμή μετά. Ανάσανα βαθιά. «Μάλλον έχεις δίκιο. Είμαι τόσο φρικαρισμένη, που έχω αναβάλει την ανάληψη αποφάσεων ή, έστω, τη δράση σε σχέση με αυτές που έχω ήδη πάρει. Ο Έρικ είναι ένας και μοναδικός. Αλλά τον βρίσκω κάπως... πληθωρικό». Είχε έντονη προσωπικότητα και είχε συνηθίσει να είναι ο πρώτος του χωριού. Επίσης, ήξερε πως είχε άπλετο χρόνο μπροστά του.

Ενώ εγώ όχι.

Δεν είχε θίξει ακόμη αυτό το ζήτημα, αλλά θα το έκανε, αργά ή γρήγορα.

«Πληθωρικός ή όχι, τον αγαπώ», συνέχισα. Αυτό δεν το είχα ξαναπεί ποτέ δυνατά. «Μάλλον αυτή είναι κι η τελευταία μου λέξη».

«Μάλλον». Η Αμέλια προσπάθησε να μου χαμογελάσει, αλλά η απόπειρά της ήταν αξιοθρήνητη. «Κοίτα να το έχεις συνείδηση κατά νου. Το θέμα της αυτογνωσίας εννοώ». Κοντοστάθηκε, με το πρόσωπό της παγωμένο σ' ένα μισό χαμόγελο. «Λοιπόν, Σουκ, καλύτερα να πάρω των ομματιών μου. Με περιμένει ο μπαμπάς μου. Ο οποίος θα χώσει αμέσως τη μύτη του στις δουλειές μου με το που θα πατήσω το πόδι μου στη Νέα Ορλεάνη».

Ο πατέρας της Αμέλιας ήταν πλούσιος, ισχυρός και δεν πίστευε διόλου στις δυνάμεις της. Έκανε μέγα λάθος να μη σέβεται τη μαγική τέχνη της. Η Αμέλια είχε γεννηθεί με το δυναμικό αυτής της ενέργειας μέσα της, όπως συμβαίνει με κάθε αληθινή μάγισσα. Μόλις η Αμέλια θα εκπαιδευόταν και θα πειθαρχούσε ακόμα περισσότερο, θα γινόταν πραγματικά τρομακτική – επίτηδες τρομακτική και όχι πια εξαιτίας της δραστηκής φύσης των σφαλμάτων της. Ήλπιζα η μέντοράς της, η Οκταβία, να είχε καταρτίσει πρόγραμμα, ώστε να εξελίξει και να προγυμνάσει το ταλέντο της μάγισσας.

Αφού αποχαιρέτησα μ' ένα νεύμα την Αμέλια, η οποία κατέβαινε το δρομίσκο, το πλατύ χαμόγελο χάθηκε από το πρόσωπό

μου. Κάθισα στα σκαλάκια της εισόδου κι έκλαψα. Δεν ήθελα και πολύ για να μπήξω τα κλάματα αυτές τις μέρες, με κινητήριο μοχλό αυτή τη φορά την αναχώρηση της φίλης μου. Υπήρχαν τόσο πολλοί λόγοι να κλάψω.

Η κουνιάδα μου, η Κρύσταλ, είχε δολοφονηθεί. Ο φίλος του αδελφού μου, ο Μελ, είχε εκτελεστεί. Ο Τρέν, η Κλωντίν κι ο Κλάνσυ το βαμπίρ είχαν σκοτωθεί εν ώρα καθήκοντος. Κι αν λάβουμε υπ' όψιν ότι Κρύσταλ και Κλωντίν ήταν έγκυοι, τότε προστίθενται άλλοι δύο θάνατοι στη λίστα.

Πιθανότατα, όλα αυτά θα έπρεπε να με έχουν κάνει ν' αποζητώ πρωτίστως τη γαλήνη. Αντί όμως να μετατραπώ στον Γκάντι του Μπον Ταν, μέσα στην καρδιά μου φυλούσα τη γνώση ότι υπήρχαν πολλοί που τους ήθελα νεκρούς. Δεν ήμουν η άμεση υπεύθυνη για τους περισσότερους θανάτους που είχαν σκορπιστεί στο πέρασμά μου, αλλά στοιχειωνόμουν από την αίσθηση ότι κανένας τους δεν θα είχε συμβεί αν δεν υπήρχα εγώ. Στις πιο μαύρες στιγμές μου –και τώρα βίωνα μία από δαύτες– αναρωτήθηκα αν η ζωή μου άξιζε το τίμημα που καταβαλλόταν γι' αυτήν.